

LBRIS

We know
books

Coperta: Tudor Popa

Editor: Andreea Sterea

Tehnoredactor: Olivian Saldinger-Marinof

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEGRILĂ, ANA-MARIA

Stellarium - Ascensiunea stelară / Ana-Maria Negrilă. -

București: Crux Publishing, 2016

ISBN 978-973-98394-8-8

821.135.1-31

Ana-Maria Negrilă

STELLARIUM - ASCENSIUNEA STELARĂ

© Crux Publishing, 2025

Tiparul executat de European Printers

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-98394-8-8

ANA-MARIA NEGRILĂ

STELLARIUM

ASCENSIUNEA STELARĂ

- Ediția a doua, revizuită -

 CRUX PUBLISHING

Vaal – copac anih crescut clandestin de agenții Eos Celestis în Ecosfera de pe nava *Ascensiune II*.

X.

Xeno Omm – Marele mediator, șeful Înaltului For Insular din Andorre. A complotat cu Anss Herd să distrugă orașul Hubb pentru a pune mâna pe nava *Speranzia*.

Y.

Yrana Omm – fiica lui Xeno Omm.

CUPRINS

Prefață	5
Cartea întâi	7
Cartea a doua	137
Cartea a treia	277
Cartea a patra	353
Dicționar personaje	474

Membrilor familiei mele, care mi-au fost primii cititori și critici.

1.

50 de ani până la țință

*

*Iskander – ai o față ce privește înainte și una înapoi, dar nu poți opri trecerea timpului orice ai face.
(Adra Rahven, Ascensiunea stelară)*

*

Înconjurat de frig, Ralle Genaro visa. Visase de la început, de parcă nu ar fi dormit niciodată. Frânturi din trecut, din Eos Celestis și, ciudat, figura prim-agentului Sten Darr îi apăruse de fiecare dată. *E vina mea!* îi spunea Ralle. *Vina mea că am lăsat să mi se întâmple asta. Ar fi trebuit să fiu mai atent, să nu am atâta încredere în maestru!* Dar avusese, crezuse că planurile lui Minago aveau să reușească și că urma să devină noul guvernator. Alături de el, ar fi fost în siguranță. Ar fi scăpat de misiuni, de amenințarea permanentă a morții, de invidia celorlalți agenți. Încercase și ratase. Și era numai vina lui. Așa că fusese aruncat la bordul unei nave ce avea să îl ducă nu se știa unde, înconjurat de străini și de alți trei agenți care nu îi erau prieteni.

Cu ani în urmă, se întâlnise cu maestrul Lumni pe coridorul ce ducea la apartamentele guvernatorului Cedrin. Era cu puțin timp înainte să plece în misiune cu Sten și totul să se sfârșească. Îl salutase și se trăsese lângă perete. Nu avea mult respect pentru Lumni, pe care îl credea slab și puțin ambițios. Se așteptase ca maestrul să treacă pe lângă el fără să îl observe, dar acesta se oprise și îi pusese mâna pe umăr.

– Ralle Genaro, știi ce se întâmplă cu semințele luate de vânt?

Cu privirile în podea, Ralle nu răspunsese, ignorând întrebarea. Ce voia de la el prostul și nebunul? Ce treabă

avea el cu maestrul pe care nu-i băga nimeni în seamă?

– Nu știi? insistase Lumni, iar Ralle simțise cum um-ul maestrului îl învăluia. *Semințele plutesc chiar și în mijlocul furtunii și apoi, când vânturile se domolesc, se așază pe pământ fertil, le cresc rădăcini și se transformă în plante, absorbind energia galenică.*

Tot cu ochii plecați, Ralle se scuturase de influența lui și spusese pe un ton rece:

– Nu înțeleg la ce vă referiți!

Lumni răsese, iar Ralle avusese impresia că își bătea joc de el.

– Vei înțelege cu timpul! Atunci însă, să-ți amintești vorbele mele. Să-ți cauți teren solid, chiar dacă va fi dureros pentru tine! Să știi atunci că nu ești decât umbra unui trup, nu unul adevărat, și că, orice vei face, vei ajunge în aceeași situație.

Maestrul plecase mai departe zâmbind spre un grup de consilieri, iar Ralle rămăsese privind lung după el. Ce caraghios! Totuși, vorbele lui Lumni îi agitaseră ciudat sensomemoria. Se hotărâse să uite întâmplarea și nici măcar nu-i pomenise de ea lui Minago.

După ce fusese adus pe *Ascensiune*, își amintise brusc cuvintele lui Lumni de parcă acesta i-ar fi implantat și o sugestie când îl atinsese cu degetele de *um*. Se trezise plutind în furtună asemenea semințelor maestrului, iar agentul Adrew Hermen fusese singurul care-i întinsese o mână de ajutor. Uitase că voise să îl omoare, că îl considerase dispensabil. Deodată, se agățase de el, nesigur dacă urma să îl accepte. Descoperise că Adrew nu îl ura, ci era doar indiferent. Începuse să îl urmărească, din ce în ce mai sigur că Lumni se referise la el și că, poate, îi și făcuse o sugestie în acest sens. De ce ar fi vrut Lumni să îl ajute, nu înțelegea, dar nu avea importanță.

Avusese probleme de la început, chiar după imbarcare. Cât Adrew fusese lângă el, acceptase situația. Apoi, lucrurile degeneraseră. Avusese impresia că vor fi împreună și la următoarea trezire, dar se înșelase. După 50 de ani de somn, se dusesse în cabina acestuia, doar ca să descopere că era ocupată de altcineva. Adrew urma să fie activat

abia peste alți 10 ani și atunci, el avea să doarmă din nou. Asta îl făcuse să se simtă atât de furios, încât începuse să se plimbe la întâmplare pe navă. Era însă monitorizat îndeaproape. La un moment dat, fusese chemat să primească noile îndatoriri la Ecosferă. Nu erau cine știe ce, dar nu îl deranjase. De când o parte dintre naniții lui Edrin îl părăsiseră, gânduri ciudate îi înconjurau sensomemoria, iar fluxul *anh*, creat de Adrew, părea prea slab ca să îl ajute.

Era singur, deși înconjurat tot timpul de oameni. Într-o zi, un tânăr încercase să discute cu el în zona de servire a mesei, dar răspunsurile vagi ale lui Ralle îi tăiaseră cheful. Se temea să intre în legătură cu membrii echipajului, pentru că unii puteau fi agenți din Republică, iar fără *anh*, nu putea să își dea seama de asta. Dar conta? Cu ani în urmă, Adrew i-l arătase pe Remi și-i spusese că lucra pentru Forța de Ordine a Republicii. Într-un fel, îi sugerase să se ferească de el și de femeia cu care se întâlnea el însuși. Ralle o văzuse pe Idolia în compania lui Adrew, iar relația i se păruse ciudată. Cei doi se purtau de parcă s-ar fi ferit unul de altul, dar ar fi fost, totuși, obligați să rămână împreună.

Se obișnuise să stea pe lângă Adrew, să îl însoțească în plimbările pe *Ascensiune*. Petreceau mult timp împreună, dar fără să vorbească, iar Adrew își vedea de gândurile lui, discuta cu cei de pe navă și socializa, urmat de Ralle ca de-o umbră. Cum nu dăduse semne că prezența lui l-ar fi deranjat și nici nu îl îndepărtase, după câteva zile, începuseră să schimbe câteva vorbe. Când Adrew fusese chemat în zona criptelor, îl însoțise fără să știe de ce și privise cum se întinsese în sarcofag și cum adormise, prins în mijlocul înghețului.

La un moment dat, prim-agentul Sten Darr intrase în criptă și se oprise lângă el, deși nu el îl chemase și nici nu avea ce căuta acolo. Un timp, rămăseseră amândoi tăcuți, privind fața lui Adrew dincolo de capacul transparent.

Cum crezi că m-am simțit eu atunci?, i se adresase Sten pe neașteptate.

Cuvintele lui îl răniseră, iar gândurile pe care acesta

le avusese în timpul ceremoniei lui Edrin îi pătrunseră în sensomemorie. Încercase să îl blocheze, dar nu reușise. Sten voia să știe ce simțise când Edrin fusese criogenat din vina lui și a maestrului Minago. Ralle înțelegea, dar asta nu ajuta la nimic. Nu regreta ce se întâmplase, fusese doar o luptă pe care o pierduse. Era mai singur decât înainte și nu aștepta nimic de la Sten.

Apoi se întorsese în cabina lui, se culcase, închizându-și canalul *anh* și încercând să se îndepărteze de Sten Darr și Karl Senn, elevul lui.

Totul trecuse. Totuși, la următoarea trezire, se întâlnise din întâmplare cu Senn și îl atacase, gata să nu mai facă deosebirea dintre realitate și visele de răzbunare pe care le țesuse în timpul crio-somnului. După ce își revenise din uimire, Karl Senn îl rănise mai mult decât reușise el și, în cele din urmă, fuseseră despărțiți de câțiva agenți de pază. Îl închiseseră într-una dintre carcerile navei și îl lăsară să se liniștească. Doar că nu se liniștise... Continuase să izbească pereții până ce mâinile îi sângeraseră, apoi se trântise pe jos urlând. Nici el nu știa cum ajunsese la asta, doar că îl căutase pe Adrew Hermen mai devreme și aflase că urma să fie trezit după zece ani și că nu aveau să se întâlnească prea curând. Pe atunci, Sten era și el în criptă, iar Karl era singurul agent *anh* activ de la bord. Se liniștise cu greu și fusese eliberat după un control amănunțit. Discutase cu ofițerul secund, Adra Rahven, și promisese să nu mai repete astfel de comportamente. Dar nu se calmase cu adevărat. Se duse la culcare ca a doua zi să se închidă din nou în cabină. Rămăsese întins în pat, fără să doarmă, doar gândindu-se la Karl și la ce avea să se întâmple dacă se întâlneau din nou. Nu se prezentase la postul repartizat din Ecosferă de teamă să nu dea cu ochii de Senn. Nici el nu înțelegea de ce îi era teamă, dar nu avea importanță. Celor care veniseră după el le spusese că nu se simțea bine. Urmase un nou control, mai amănunțit, dar nu găsiseră nimic. Dăduseră vina pe criogenie, dar Ralle știa că nu era adevărat.

Un timp, se chinuise să își îndeplinească îndatoririle

și să nu mai iasă în evidență, dar nu era ușor. Se ferea de oameni, tresărea la cel mai mic zgomot, se izola, petrecând toate momentele libere într-o încăpere cu un perete transparent, de lângă puntea de observație. De aici, privea afară licărirea vreunei stele îndepărtate sau mișcările pânzei solare. Uneori, se gândea la trecut și încerca să își dea seama unde greșise și ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi ales să îl apere pe Minago. Era singur. Ar fi discutat cu Adrew, dar acesta dormea. Îl trimiseseră să stea de vorbă cu unul dintre doctorii Autorității Mentale, dar ce putea să îi povestească? Între timp, începuse să mănânce din ce în ce mai puțin ca să nu se ducă până la zonele unde se distribuia masa. De fapt, nu îi era foame. Ce rost mai avea? Ar fi putut cere să vorbească cu Adrew, dar nu știa ce să-i spună, pentru că nu înțelegea ce se întâmpla.

Într-o zi, Karl se apropiase de el șovăind, iar Ralle îi văzu în minte că fusese obligat de ofițerul secund, Adra Rahven, să discute cu el. Rămăsese nemișcat în mijlocul sălii de distribuție, apoi se răsucise și fugise în camera lui. Karl încercase să îl atragă la micul copac *Anh*, dar refuzase să îl urmeze. Ce aveau de discutat? Karl îl ura pentru ce îi făcuse la antrenamente, așa că dorea să se răzbune, orice ar fi susținut. Rămăsese în cameră, refuzând să deschidă. Îl scosese cu forța, după care îl internaseră din nou. Dormise zile întregi, visându-l pe Sten Darr, care îl ispitesea să i se alăture lui Edrin. Refuzase, și pentru asta Sten îl luase și-l azvârlise în mijlocul întunericului. Nu reușea deloc să își găsească echilibrul *anh-um*, deși, la început, trecuse ușor peste toate.

Acum, din nou închis în criptă, lucrurile păreau mult mai simple, pentru că nu trebuia să mai lupte.

*

Adrew Hermen se trezi destul de repede, bturându-se că era în sfârșit liber să umble din nou pe *Ascensiune*. Le zâmbi celor care îl ajutară să iasă din sarcofag și refuză să se întindă pe unul dintre paturile dintr-o cameră alăturată.

Sala criptelor era albă și strălucitoare, atât de diferită de cele din Eos Celestis. Dar asta nu îl deranja, pentru că lipsise atâtă timp de la palat, ocupat cu misiunea din Uniunea Republicilor Libere, încât aceste lucruri însemnau prea puțin pentru el. Pe Galene exista Cripta agenților, cea mai mare și mai simplă încăpere de crio-somn, unde se păstrau pseudocorpurile celor plecați în misiune, dar și ale celor șterși din ordinul guvernatorului, cum fusese și cazul lui Minago. Într-unul dintre sarcofagele de acolo, propriul lui trup se odihnea, așteptându-l să se întoarcă. Doar că asta nu avea să se întâmple prea curând, chiar dacă misiunea de pe *Ascensiune* avea succes. Tot în subsolul palatului din nordul continentului Nuna, se afla și Cripta guvernamentală, în care adevăratul corp al lui Edrin aștepta să fie luat în stăpânire din nou.

Criptele guvernamentale.

Lumea gerului. Acolo, pereții fuseseră realizați din blocuri albe și negre, ce imitau ghețurile nesfârșite de la începutul lumii, după ce lumina se despărțise de întuneric. Lui Um Comte îi plăcuseră aceste mituri și le înglobase în cartea lui despre adevăratul crez, chiar dacă nu se potriveau cu credințele din zona meridională. Totuși, crease și o lume de foc, pe care o echivalase luminii primordiale. Um vorbise și de un animal mitic ce plămădise oamenii și lucrurile din amestecul de sloiuri curate, albe, cu cele otrăvite, întunecate. Astfel, lumea devenise un amalgam de bine și rău, împletit, ci nu antagonic în esența ei, după cum spunea Um. Um Comte – creatorul religiei Comternului.

Aici, nu erau decât spații drepte și unghiuri ascuțite, nimic din dramatismul Criptei guvernamentale, a cărei tavan metalic se desprindea de planul etajului, scurgându-se spre podea într-un con negru. Lumina ambientală evolua pe suprafața acestuia într-un vortex strălucitor ce avea în vârf un cap cu ochi larg deschiși. Toate acestea rămăseseră în urmă pe planeta Galene. La fel, și maestrul care îl pregătise, Lumni Natt, și actualul guvernator Edrin, dar și trupul maestrului Minago, sacrificat în jocurile interne ale Eos Celestis. Nimic din toate acestea nu mai conta pentru

ei, care trebuiau să supraviețuiască. Lumni îi dăduse o misiune și putere asupra celorlalți agenți de la bord, dar depindea de el ce avea să se întâmple mai departe.

Acceptă un prosop de la unul dintre asistenții tancurilor criogenice și-și șterse părul ud. Apoi, îmbracă combinezonul Ecosferei și, după ce refuză din nou cu un zâmbet ajutorul lor, o porni încet spre cabină. Asistenții, doi bărbați între două vârste, rămaseră uitându-se după el cum mergea privind atent în jur de parcă ar fi încercat să înregistreze detalii ce lor le erau ascunse.

– Ce zici de asta?

Celălalt rânji.

– Aialați nu par să se bucure prea mult. E singurul care-o face.

Primul bărbat se scărpină în bărbie cu degetele boante.

– Ciudat, nu? Umblă fără nicio treabă și cum bine-ai zis, ceilalți trei sunt ca umbrele. Se scurg pe lângă pereți și se feresc de noi de parcă ar fi mai de soi. Apoi, dădu el glas unei nemulțumiri mai vechi legate de agenți, ce, ăștia-s oameni adevărați? Ce-o fi fost în capul comandantului de i-a primit la bord?

– Pun pariu c-or să încurce lucrurile, întări al doilea, în timp ce manevra comenzile altui sarcofag.

*

Adrew pătrunse pe autostrada *Ascensiunii*, călărind undele puse la dispoziție de sistemul galenic adaptat al navei. Energia planetei natale fusese dezvoltată în Ecosferă și folosită pentru a pune în funcțiune sistemele. Coti pe un tunel, ușor amețit de trecerea de la somn la starea de trezire, dar se redresă concentrându-se asupra rezervei de *um*. Se opri la primul peron și sări pe platformă în mijlocul unui grup de tinere ce așteptau un traseu liber. Le mângâie cu mâini de *anh*, și câteva îi zâmbiră. Deși nu avea trupul lui adevărat, pseudocorpul nu îl limita când era vorba să interacționeze cu echipajul. Oamenii erau atât de ușor de manipulat!

O luă spre Ecosferă, vrând să se oprească înainte în sala de mese, dar se răzgândi. Ralle îl aștepta la Copacul *Anh* și deja îi lansase câteva chemări. Nu mai avea răbdare. Chicoti, iar un tânăr îl privi mirat. Adrew se îndepărtă atingându-l cu câteva săgeți pe *um*. Tânărul se opri nehotărât uitând unde se ducea și ce avea de făcut. Se întoarse din drum având impresia că trebuia să meargă la masă. Agentul era deja departe pătrunzând pe aleile energetice ale Ecosferei.

De când ajunsese pe *Ascensiune II*, Adrew începuse să se simtă din ce în ce mai relaxat. Eliberat de îndatoririle de agent, lipsit de supravegherea lui Lumni și de teama că avea să fie descoperit de orice membru a Forței de ordine din Republică, se simțea puternic pentru prima dată în viață. Aici toți știau cine era și nu le păsa. În perioadele de trezire, se amestecase cu membrii echipajului, fără să ia în seamă avertismentele lui Remi Wadee, agentul republican care îl deconspirase pe Galene implicându-l fără să vrea în aventura ce avea să îl aducă pe *Ascensiune*. Voia să trăiască fără să se teamă, să vadă pentru prima oară ce însemna să ai o viață fără griji. Sten Darr, ca prim-agent și superiorul lui, încercase să îi atragă atenția să fie mai rezervat, dar nu îl ascultase. Ce făcea de fapt? Vorbea cu oamenii, participa la evenimentele organizate de comandant, schimba câteva vorbe chiar cu Jonson însuși. Se grăbea de parcă s-ar fi temut că nu avea să apuce să se bucure de toate acestea. Uneori, pseudocorpul se simțea slăbit, fără însă să aibă vreo problemă serioasă, după cum subliniasse Autoritatea Medicală Virtuală. Poate se obosea prea mult încercând să-i facă pe plac lui Jonson, să se ocupe de Arborele *Anh*, să medieze relația între ceilalți agenți și să se integreze în echipajul *Ascensiunii*.

Treaba lui Sten dacă intenționa să stea într-un colț de teamă să nu fie implicat în cine știe ce! El nu dorea să se ascundă. Nu avea trăsăturile agenților *anh* și asta era un avantaj. Nimeni nu îl bănuia, nimeni nu se ferea de el, nici chiar Jonson, pentru că avusese grijă de asta. Iar Sten... Adrew era singurul care purta în sensomemorie instrucțiunile date de Lumni și singurul care avea o idee

vagă legată de ținta călătoriei lor. Doar că totul urma să mai dureze încă un ciclu somn-trezire și încă cinci decenii.

*

Trecuse mult timp de când Adrew fusese la Copacul *Anh* și îl descoperi cu greu în desișul crescut în mijlocul Ecosferei. Erau plante de tot felul, puieți energetici plantați cu sute de ani în urmă și care acum ajunseseră arbori cu trunchiuri transparente, înconjurată de vase groase prin care fluxul galenic circula de la rădăcini spre corolă. Frunzele ascuțite erau tot atâtea antene-relee captând fluxul din atmosfera *Ascensiunii* pentru a-l recicla și refolosi. Se aplecară să îl întâmpine, recunoscându-l, iar Adrew le atinse cu o mică descărcare de energie.

Dincolo de un baraj de tufișuri, Copacul *Anh* se ridica strălucitor cu rădăcinile aeriene mișcându-se în briza plăcută. Când se apropie, crengile îl înconjură și o voce tânără îi ură bun venit. Lui Adrew i se puse un nod în gât când îmbrățișă trunchiul cald. Nu îl mai văzuse de atâția ani și iată că se înălțase și se dezvoltase devenind adult. Le mulțumi în gând lui Sten și Karl pentru grija pe care o avuseseră față de el.

La începutul călătoriei pe *Ascensiune*, fusese o biată crenguță pe care o hrăniseră cu puțină energie *anh* pe care toți patru reușiseră să o adune. Un timp, o ținuse în camera lui, ferind-o de *Idolia*, și curând, îi crescuseră rădăcini subțiri ca niște fire de praf și frunzulițe palide. Îi arătase toate astea lui Ralle și amândoi se duseseră în adâncul Ecosferei și-o plantaseră veghind-o apoi, cât timp fuseseră treji. Mai târziu, venise Karl urmat de Sten și, din nou, ei doi la anumite intervale stabilite de comandantul Jonson. Și, dintr-odată, totul meritase, pentru că în ultimii optzeci de ani cât dormise, copacul se dezvoltase nesperat de bine.

O siluetă se desprinsese dintre rădăcinile mari și se apropie de el. Era Ralle. Părea mai slab decât ultima oară când îl văzuse și ceva mai trist. Fața îi era mai prelungă,